

Israël-meditaties en gedichten in kerkbodes

nr. 1204: 6 oktober 2017

Het grote doel

‘Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen’

[Jesaja 43:2]

Wat stond de Heere voor ogen, toen Hij Israël verkoos en tot Zijn volk maakte? Want, natuurlijk, God had hierbij een doel in het oog. Al Gods daden beogen iets; ook zijn verkiezing van Israël. Wat beoogde de Heere met dit volk? Wat was het doel van de verkiezing en de roeping? Jesaja geeft hier iets van aan, als er staat in vers 2 van hoofdstuk 43: ‘Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.’ De Heere bedoelde Israël dienstbaar te maken aan Zijn lof. Israël moest er zijn voor de Heere, om Hem te dienen, Hem te eren, Hem te prijzen. Kan gezegd worden van heel de schepping, dat het doel van al het geschapene is de grootmaking van Zijn naam en de lof van Zijn deugden, in heel bijzondere zin moet dit gezegd, worden van dat volk, waaraan de Heere Zich op een bijzondere wijze verbonden heeft en dat Hij tot Zijn eigen volk gemaakt heeft. Gods lof, Gods eer, Gods grootheid moet Israël dan ook voortdurend voor ogen staan. zo heeft de Heere het ook laten uitdrukken door de profeet Jeremia. Deze profeet moet in opdracht van de Heere een linnen gordel aanschaffen en dragen. De mensen moeten Jeremia met zijn nieuwe gordel kunnen zien. Daarna krijgt de profeet opdracht die gordel weg te stoppen in een rotskloof en de mensen zien de profeet weer zonder gordel lopen. Maar na verloop van vele dagen komt er een nieuwe opdracht van de Heere. Jeremia moet die weggestopte gordel weer gaan ophalen en als hij dat doet ontdekt hij dat de gordel totaal verteerd is en nergens meer voor gebruikt kan worden. Als hij ermee in Jeruzalem terugkeert vragen de mensen wat er met die gordel gebeurd is. Die gelegenheid nu moet de profeet gebruiken om het Woord van de Heere te verkondigen en dan laat hij het de mensen weten dat die gordel het beeld van henzelf is. ‘Want gelijk als een gordel kleeft aan de lendenen van een man, also heb Ik het ganse huis van Israël en het ganse huis van Juda aan Mij doen kleven, spreekt de HEERE, om Mij te zijn tot een volk, en tot een naam, en tot lof, en tot heerlijkheid’ (Jer. 13: 1-11). Wat de Heere dus beoogde met Israël was dat dit volk Zijn volk zou zijn, levend tot Zijn eer. Hij wilde Zich in en door dit volk verheerlijken. Wat een geweldige verantwoordelijkheid! Wat een hoog bevoorrechte positie ook! Geroepen te zijn om de lof des Heeren te verkondigen! Geroepen te zijn om de Heere tot lof en heerlijkheid te zijn! Israël mag wel dubbel dankbaar zijn, dat de Heere dit met hen wilde bereiken. waar hebben zij die hoge positie aan te danken? In ieder geval niet aan iets in en van henzelf. Maar hoe kan Israël dit doel ooit bereiken? Hoe kan dit volk de lof des Heeren vertellen? Wel, de Heere geeft alle daartoe noodzakelijke middelen. Hij geeft Zijn woorden en inzettingen, zodat Israël de wil des Heeren kan kennen. Hij geeft Zijn openbaring, zodat Israël eerst kan weten wie de Heere is en hoe Hij gediend wil worden. De hele dienst der verzoening wordt geregeld; alles over altaar en offer wordt door de Heere geopenbaard. Bovendien geeft de Heere Zijn knechten, de priesters, die bij het altaar dienen en de profeten, die Gods woorden spreken en de koningen, die in Zijn Naam handelen en regeren. Op vele en velerlei wijzen heeft de Heere gesproken en Israël heeft genoegzame kennis van de Heere ontvangen om Hem te kunnen dienen. Afgedacht van deze openbaring Gods heeft de Heere Israël ook de middelen gegeven, waardoor deze openbaring Israëls geestelijk, persoonlijk bezit zou kunnen worden. We bedoelen, middelen waardoor Israël niet alleen voorwerpelijk, maar ook onderwerpelijk in het heil zou kunnen en mogen delen. Want al was het allemaal nog onder de oude bedeling, niettemin was de Heilige Geest ook toen al werkzaam. De Heere had Zijn Heilige Geest in het midden van hen gesteld (Jes. 63: 11). ‘Gelijk een beest, dat

afgaat in de valleien, heeft hun de Geest des HEEREN rust gegeven. Alzo hebt Gij Uw volk geleid, opdat Gij U een heerlijke Naam zoudt maken' (Jes. 63: 14). God heeft

Zijn volk geleid door Zijn Geest en dat alles bedoelde het grote doel te dienen, namelijk dat God verheerlijkt zou worden en Zijn Naam groot gemaakt. Maar met dit grote doel hangt nog iets samen. Of, beter gezegd, dit grote doel van de verheerlijking van Gods Naam kan bereikt worden alleen als Israël ook ten opzichte van deze wereld zijn taak volbrengt. God heeft Israël verkoren, inderdaad. En Psalm 147:10 (berijmd) zingt er van: Hij gaf aan Jacob Zijne wetten, Deed Isrel op Zijn woorden letten; Hij leerde z'in Zijn wegen wand'len, Zo wou Hij met geen volken hand'len; Die moesten Zijn getuigenissen En Zijn verbondsgeheimen missen. Laat dan Gods lof ten hemel rijzen; Laat al wat adem heeft Hem prijzen!

Uit: Volk tussen eeuwigheid en eenzaamheid van ds. P. den Butter

ISRAËLS VERZOENING. Zacharia 12.

Christus: 2 't Laatst der dagen 'k Hoor hen roepen Na veel plagen 'k Zie hen zoeken Komt Mijn Israël Naar Immanuël. Naar Sion hun woning, Zij gaan bitter klagen Naar David hun Koning. Zij gaan naar Mij vragen Ik maak alles wèl. de Vorst van Israël. Ik maak alles wèl. de Vorst van Israël.

Israël: 4 't Zijn mijn zonden 'k Voel Uw slagen Die U wonden, Niet om dragen. Sloegen U aan 't kruis. Treft mij diep in 't hart. Ik wierp op U doornen Hebt U mij vergeten? Ik verwierp tevoren, Hebt U mij verweten? de Hoeksteen van ons huis. Dat verzwaart mijn smart. de Hoeksteen van ons huis. Dat verzwaart mijn smart.

Christus: 6 Israël: Ik zal komen Wil mij leren Volle stromen Heer' der Heeren Breng Ik voor u mee. Door Uw Woord en Geest. 'k Zal Mijn Geest u geven 't Woord kan mij vernêeren 'k Zal Mijn volk doen leven 't Woord kan mij bekeren. Badend in Mijn vrêe. 'k Hoop op U het meest. Badend in Mijn vrêe. 'k Hoop op U het meest.

Christus: 8 Israël: 'k Geef voldoening U bent de Mijne En verzoening Ik de Zijne. Voor onheiligheid. 'k Rust nu op Uw trouw. De Fontein is open Het Verbond is heilig De Fontein en lopen Het Verbond is veilig Tot uw zaligheid. Waar ik nu op bouw. Tot uw zaligheid. Waar ik nu op bouw.

Uit: de bekering van Israël, Thomas Boston

nr. 1204: 3 november 2017

De bekering van Israël

'Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob'

[Rom.11: 25 en 26]

De apostel verzekert dat de verharding van de Joden maar voor een déél is en voor een bepaalde tijd zal duren totdat er een nationale bekering zal komen. En zó zal geheel Israël zalig worden. Hier wordt het geestelijk Israël niet bedoeld, want hun bekering kon geen

verborgenheid zijn zoals die van de Joden dat is. Maar zoals de bekering van de heidenen een verborgenheid is geweest voor de Joden -en voor de heidenen zelf- onder het Oude Testament, net zo is de bekering van de Joden een verborgenheid voor de heidenen -en voor de Joden zelf- onder het Nieuwe Testament. En evenals veel Joden het ene toen niet wilden geloven, zo geloven veel christenen het andere nu niet.

Hebt u liefde tot onze Heere Jezus Christus, tot de uitbreiding van Zijn koninkrijk en heerlijkheid in deze wereld? Bidt dan, ja bidt ernstig om de bekering van de Joden. Hebt u niet geleerd te bidden: Uw koninkrijk kome'? O, wat een vermeerdering van roem voor de Middelaar zal hun bekering zijn! Verlangt u dat de kroon op Christus' hoofd in groter glans zal schitteren en heerlijker wordt gezien dan ooit tevoren in de wereld? Laat ons dan instemmen met de grote schare:

'Halleluja! Want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst'. En als wij deze grote bruiloftsdag van Christus in de wereld willen zien, laten wij dan zeggen, 'Laat ons blijde zijn en vreugdebedrijven en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid'.

Al de genademiddelen en de aanneming door Jezus Christus die wij nu hebben, zijn oorspronkelijk van de Joden. Zij waren onze leermeesters in de kennis van God en gaven ons eerst het Boek, ja het Boek van God in onze handen. Hùn Mozes, hùn profeten, hùn apostelen, allen waren Joden die dit Boek geschreven hebben, waardoor het eeuwige leven tot ons gekomen is. Ja zelfs was het hùn Landgenoot Jezus, Die de grond van al onze hoop is; van Wie wij geloven dat Hij de Zoon van God is. Het licht wat bij hèn vandaan kwam, verlichtte ons donker werelddeel. En nu onze leermeesters blind zijn, moeten we dan niet voor hen smeken: 'Heere, dat zij ziende mogen worden'? De kerk met al haar voorrechten die wij nu genieten, zijn oorspronkelijk van hen. 'Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de dienst van God en de beloftenissen'. Het gaat ons en alle kerken goed omdat wij gekomen zijn in de tenten van de Joden, waar de Heere Zijn heerlijkheid toont. Noach heeft gezegd: 'God breide Jafeth uit en hij wone in Sems tenten'. Verlangt u naar een opwekking in de kerk die nu als een vallei vol doodsbeenderen is? Bidt dan om de bekering van de Joden. 'Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden? Dat zal een tijd van leven zijn, een tijd vaneen milde uitstorting van de Geest, wat de reformatie tot een hoogtepunt zal brengen, hoger dan het ooit geweest is.

Wilt u ooit een reformatie in ons land zien, verwacht dan een uitstorting van Gods Geest. Wanhoopt niet aan een reformatie van het land, of aan de bekering van mensen maar bidt, bidt om een uitstorting van de Geest. O, worstelt met God en heft een noodgeschrei aan om een nieuwe reformatie. Dàt is een gepast middel dat al onze kwalen volkomen kan genezen. 'Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer

heirkracht, in heilige sieraad. Uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn'. Het werk der hervorming is een tijd lang geweest als het koren in grote droogte: geel aan de wortel. Maar één regenbui van de Geest zal alles weer groen maken en hard doen groeien. Zo verdeeld als we nu zijn, dàt zou ons samenbinden. Zo weinig goed het Evangelie nu doet, dàt zou het werk van overtuiging, bekering en bevestiging in het geloof vermeerderen. En dat zou de Evangeliedienaren net zo veel werk geven aan de gebrokenen van hart als ze nu aan de hardnekkigen en onboetvaardigen hebben. Hoe groot het gebrek aan leven en teerheid bij de voorgangers en het volk ook is, dàt zou de zonen van Levi reinigen en de offeranden van Juda en Jeruzalem weer aangenaam maken, zoals in vorige tijd.'

Bidt, o bidt daarom! Geef aan uw liefdeloosheid en hopeloosheid niet toe, maar blijf in uw gebed het goede voor Israël zoeken. Schreeuwt toch met macht om de uitstorting van de Geest, opdat het héle land mag rouwklagen.

Thomas Boston 1676-1732

Gebed van en voor Israël

Rots en Rust, tot Wie ik zucht, geef de tijden sneller vlucht, dat Uw Israël herrijz' en Uw volk dit wonder prijz'. Heerlijk zij in ieders oog wat U tot haar heil bewoog.

God van heerlijkheid en kracht, Losser van ons voorgeslacht, toon ook nu, dat U door strijd Uw beminde volk bevrijdt. Vel des vijands sterkten neer en verwoest ze als weleer.

Heere, dat het jubeljaar 't treurend Sion vreugde baar'. Mag de zilveren trompet spoedig aan de mond gezet en 't gevangen volk bevrijd van zijn juk en dienstbaarheid?

Waarom duldt U onze smart? Zie de trotsheid die ons tart. Onze heil'ge vreugd verging, die elk plechtig feest omving. Hoor Uw wijnstok, eens vol vrucht, hoe z' onvruchtbaar tot U zucht.

Rots en Rust, tot Wie ik zucht, geeft de tijden sneller vlucht, dat Uw Israël weer zij, eens opnieuw bemind en vrij, zodat ieder volk erkent, dat U Israels Losser bent.

Dit gedicht is een vrije weergave van een fragment van een Hebreeuws gedicht dat door MacCheyne werd herdicht tijdens zijn lange reis door Palestina. Het is te zingen op de wijze van ' Vaste Rots van mijn behoud'.

nr. 1205: 24 november 2017

Een eeuwige bezitting

Aan uw zaad heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath' [Gen 15:18]

Toen de Heere Abraham riep om weg te trekken uit Ur der Chaldeëen en om alles achter te laten, gaf Hij hem ook een aantal beloften. God sprak de belofte dat Hij hem tot een groot volk zou maken. Een andere belofte was, dat de Heere hem zegenen zou en zijn naam grootmaken. Nog weer een andere belofte sprak er van dat in hem alle geslachten van de aardbodem gezegend zouden worden. We zien dus, dat in deze beloften twee dingen duidelijk naar voren treden, namelijk het volk (Abrahams zaad) en de zegen. Er zal een volk zijn en dit volk zal tot zegen zijn. Dat betekent heel concreet dat dit volk voort zal brengen de Zaligmaker, in Wie de wereld gezegend zal worden.

Maar, waar gaat dat 'grote' volk straks wonen? Of zal dit volk een volk van zwervers zijn, zonder eigen thuis en zonder nationaal bestaan? Hoe kunnen ze dan tot zegen zijn voor de rest van de wereld? Wel, die vraag hoeft niet lang op een antwoord te wachten, want de Heere spreekt ook daarover, direct bij de roeping van Abraham reeds. 'Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal; (Gen.12: 1). De Heere zal dus een land aanwijzen. Er komt een volk, zegt de Heere. Dat volk wordt gezegend en tot een zegen gesteld. En, dat volk zal een land ontvangen om dat te bewonen. Zo staan de zaken direct bij het begin al.

De landbelofte is niet van ondergeschikt belang, of zo iets. Het land is als gave Gods net zo goed van grote betekenis. Ja, het land is voor het functioneren van een volksleven en voor het volbrengen van de grote taak, waar het verkoren volk voor staat, van onmisbaar

belang. Hoe kan Israël functioneren als het uitverkoren volk van de Heere zonder dat er een eigen woonplaats is?

Maar, als dit zo is, en als bovendien waar is, dat Israël nog steeds het volk der verkiezing moet worden genoemd, moeten we dan ook niet een aantal conclusies trekken ten aanzien van de relatie tussen volk en land? De belofte ten aanzien van het land wordt steeds herhaald voornamelijk in het boek Genesis. Eerst heet het land nog 'het land dat Ik u wijzen zal' (Gen. 12: 1), zonder nadere aanduiding. Maar als Abraham eenmaal in het land Kanaän is aangekomen en als hij door dat land heentrekt, verschijnt de Heere hem op zekere dag en dan luidt Zijn Woord: 'Aan uw zaad zal Ik dit land geven' (Gen. 12: 7). Dan is er geen twijfel meer mogelijk welk land de Heere bedoelt. 'Dit land', zegt Hij. De Heere komt hier op terug nadat Abraham en Lot uit elkaar zijn gegaan. Dan verschijnt de

Heere aan Abraham en weer gaat de Heere over het land spreken. 'Hef uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt noordwaarts en zuidwaarts en oostwaarts en westwaarts. Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven en aan uw zaad, tot in eeuwigheid' (Gen. 13: 14,15). Er is progressie, opklimming, in de belofte. Nu de Heere voor de tweede maal over 'dit land' spreekt, gebruikt Hij meer woorden en is de aanduiding concreter en gedetailleerder. Eerst was er alleen de algemene aanduiding 'dit land'. Nu valt de nadruk op de uitgestrektheid en de grootte van het land. 'Al dit land', zegt God. En bovendien wordt Abraham aangespoord goed rond te kijken naar alle kanten. De eerste keer was het alleen maar: Ik zal het geven. Nu voegt de Heere er aan toe 'tot in eeuwigheid'. Het land zal niet alleen geschonken worden, maar Israël zal er blijvend de bezitter van zijn. Het land wordt Israëls onvervreemdbaar recht.

Maar de Heere treedt in nog nauwer relatie met Abraham dan Hij tot nog toe met hem stond. Er wordt een verbond gesloten, zo vertelt ons Gen. 15. En waar gaat het in dat verbond om? Wat is de toezegging die in dit verbond bezegeld wordt? 'Aan uw zaad heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath' (vs. 18). De Heere gaat nu uitdrukkelijk verklaren, dat Hij Abrahams God zal zijn en de God van Abrahams zaad. En alhoewel bij deze verbondssluiting de nadruk valt op geestelijke weldaden en zegeningen, toch brengt de Heere in dit verband ook weer het land ter sprake. Hij zegt dat Hij Abraham zal zijn tot een God en zijn zaad na hem (Gen. 17: 7).

Maar in één adem voegt de Heere daar aan toe: 'En Ik zal u en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn' (vs. 8). Weer signaleren we de progressie. Nu wordt de naam van het land genoemd: het gehele land Kanaän, zo luidt het woord des Heeren. Opnieuw wordt gesproken over de eeuwigheid van deze gave Gods Ja, de Heere zegt nu, dat Israël het land zal hebben in eeuwige bezitting. Het land Kanaän wordt Israëls onvervreemdbaar bezit' Telkens weer komt de Heere op het land terug. Telkens weer spreekt Hij Zijn beloften omtrent het land. Het uitgangspunt, dat al openbaar kwam in de roeping van Abraham, blijft gehandhaafd.

Er is dus een onlosmakelijk verband tussen het volk en het land en het heil. God verwekt een volk; Hij geeft dat volk een land; Hij zegent dat volk en stelt het tot een zegen. Het één kan niet losgemaakt worden van het ander. Wat God samengevoegd heeft, mag de mens niet scheiden en kan ook niet gescheiden worden. Het volk kan niet zonder het land en het land kan niet zonder het volk. En als het volk wel zonder het land is en het land zonder het volk, dan is er geen sprake meer van gezegend worden en tot een zegen gesteld worden. De band is te nauw! Breek er een schakel uit en het geheel valt uiteen. Zet het volk uit het land en het land begint te kwijnen. ontzeg het volk de toegang tot het land en het volk is geen zegen meer in het midden der wereld.

Uit: Volk tussen eeuwigheid en eenzaamheid van ds. P. den Butter

Gebed voor Israël

Door de eeuwen zwierf een volk, voortgedreven en vervolgd. In verdrukking hield het stand, smachtend naar een vaderland.

refrein: God van toekomst en verleden, sterk Uw volk met hoop en kracht, geef het wijsheid, schenk het vrede, in het land waar U hen bracht.

In Europa's zwartste nacht, werden velen omgebracht. Uit de as van dood en pijn, rees een volk nog zwak en klein.

In het vroeger vaderland, kwam een nieuwe staat tot stand. Dwars door strijd en grote druk, vocht men moedig voor geluk.

Van het dorre, droge zand, maakte ze een vruchtbaar land. Hoop bloeit op in de woestijn, laat het tot een teken zijn!

In de dreiging om hen heen, stond het volk heel vaak alleen. Maar door trouwe vriendschapsband, kwam er uitkomst, hield het stand.

En nog altijd brengt de strijd, dat men aan twee zijden lijdt. Heer, hoe lang nog duurt dit voort? kom, vervul Uw hoopvol Woord.

Op de melodie van het Israëlische volkslied Ha Tikva, 'de Hoop' ook bekend als 'Door de wereld gaat een woord' Tekst: Filip Leenman mei 2008

nr. 1206 15 december 2017

Adventsverwachting

En zij baarde een mannelijke zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon.' [Openb. 12: 4 en 5]

Israëls vijanden zijn Gods vijanden en omdat ze Gods vijanden zijn, haten ze ook het volk des Heeren. De koningen der aarde en de vorsten zijn opgestaan tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde en hebben gezegd: 'laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen.' (Ps. 2: 3). En in deze rebellie tegen de Heere keren ze zich ook tegen alles wat de Heere toebehoort en naar de Heere is genoemd. Daarom wordt ook het volk des Heeren voorwerp van smaad en hoon en verdrukking. Om Gods wil lijdt Israël en worden ze geacht als schapen ter slachting. Satan duldt niets wat de naam des Heeren draagt en wat de Heere zoekt te dienen.

Er is echter nog een andere reden of oorzaak voor de voortdurende bedreiging waaronder Israël stond in de tijden van het Oude Testament. Licht hierover verschaft ons het laatste Bijbelboek in hoofdstuk 12. Johannes vermeldt daar hoe hij het visioen ziet van 'de vrouw en de draak.' De vrouw is zwanger en zal straks een kind voortbrengen deze vrouw staat onder de voortdurende bedreiging van dat gruwelijke monster, dat alles wil doen om de geboorte van het kind van de vrouw te voorkomen en mocht het daar niet in slagen dan zal het trachten het kind om te brengen.

Het is niet onduidelijk wat de boodschap van dit visioen is. Het kind blijkt Christus te zijn. Met de draak kan niemand anders bedoeld zijn dan de duivel. En de vrouw is de kerk van het oude verbond; of, met andere woorden, Gods volk Israël.

Israël is Gods volk. Dat is genoeg reden om dit volk gehaat te doen zijn. Bovendien, Israël draagt met zich de komende Zaligmaker, die de kop van satan zal vermorzelen. Dat is een

reden om Israël te doen lijden onder haat en vijandschap; onder vervolging en verdrukking. Als het zou kunnen, dan moet dit volk niet langer bestaan op de aarde. Satan inspireert vele volkeren tot de leus: 'Komt en laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn; dat aan de naam van Israël niet meer gedacht worde.' Satan woedt nog steeds tegen dit volk. Nog steeds zijn ze naar Gods Naam genoemd en nog steeds duldt satan God niet en daarom ook dit volk niet.

Nu is het waar, satans pogen om de komst van Christus te verhinderen, is mislukt. zelfs zijn pogingen om Christus als Zaligmaker te doen falen, hebben schipbreuk geleden. Satan heeft niet kunnen voorkomen, dat Christus kwam tot deze wereld en dat Zijn Evangelie is gepredikt en nog steeds wordt gepredikt in deze wereld. Maar satan geeft het niet zo spoedig op. Zelfs al weet hij dat zijn werk bij voorbaat mislukt is, omdat God machtiger is dan hij, toch houdt hij vol tot het uiterste. Heeft hij niet kunnen beletten dat Christus tot Israël kwam, nu zal hij alles op alles zetten om te voorkomen dat Israël tot Christus komt. Satan gelooft de Bijbel. Niet op een zaligmakende manier natuurlijk, maar hij gelooft de betrouwbaarheid van Gods Woord. Hij gelooft ook de profetieën en de voorzeggingen ten aan

zien van wat er in de toekomst gebeuren gaat. Satan gelooft ook dat het waar is, dat in het laatst der dagen de Heere de vervallen hut van David herstellen zal en dat Israël weer zal terugkeren in het eigen land en dat de Heere rein water op hen sprengen zal en dat zij Hem allen zullen kennen en dat de wet des Heeren in hun hart geschreven zal worden en dat gans Israël zalig zal worden.

Uit: Volk tussen eeuwigheid en eenzaamheid van ds. P. den Butter

Adventsverlangen

Verlosser! Vader! o! zie neder! Ontferm U onzer! Schenk genâ! Geef Isrel aan zich-zelfen weder, of, dat zijn droeve naam verga! Neen! neen! de wenteling der eeuwen verzwolg niet onze hoop op U! Wy zijn het volk nog der Hebreëuwen, Gy der Hebreëuwen God – ook nu!

Ja! Uw Messias gaat verschijnen, en onze boeien zijn geslaakt! Uws gramschaps nevels gaan verdwijnen, de dag van onze glorie naakt! Van achter de aardsche jammerwolken verrijst een Goddelijken gloed! Juich, Israël! en jubelt, volken! uw' Vorst uw' Redder te gemoet!

Zie daar der eeuwen heilverwachting! Zie daar de loop van Israël! De prijs van lijden en verachting! De borstweer voor den wrok der hel! Die hoop te leven, die te sterven, is plicht, is vreugde, is heilgenot! Eer dat die onze ziel zou derven, vernietig' haar de hand van God!

De tijden naadren van Verlichting, de tijden naadren van herstel! Die van de blijde Godsrijkstichting, die van de nederlaag der hel! Het vonnis wordt weldra geslagen, wie heerlijk zijn moet, wie veracht; de filosofen dezer dagen, of Jacobs lijdend nageslacht!

Isaac da Costa (1798-1860)

nr. 1207: 19 januari 2018

Zegenrijk vocht

‘Ik zal Israël zijn als de dauw’

[Hosea 14:6a]

In de Bijbel valt het op dat de HEERE Zichzelf of Zijn werk regelmatig vergelijkt met een natuurverschijnsel. Zo zegt Hij bij monde van Hosea, dat Hij voor Israël zal zijn als de dauw. 't Is heerlijk dat de profeet Hosea ook déze woorden mag laten horen. Ernstig en indringend heeft hij het oordeel van de HEERE moeten aankondigen. De zonden van het volk Israël heeft hij bestraft en de oproep tot bekering heeft geklonken. Maar, hij mag óók het heil verkondigen! Nadat hij het volk als het ware een gebed in de mond gelegd heeft om zó tot de HEERE te naderen, nadert de HEERE tot Zijn volk. Hij belooft Zijn afkerige volk dat Hij hun afkering zal genezen. Hij zegt toe dat Hij hen vrijwillig zal liefhebben. En in één adem klinkt het dan: 'Ik zal Israël zijn als de dauw'.

De dauw kennen we. Als er geen regen valt, valt er 's nachts dauw. En de natuur wordt erdoor verfrist en ontvangt zo het vocht dat dagelijks nodig is. En wat levert de dauw mooie beelden op! Wel eens de tuin in gewandeld 's ochtends vroeg? Wat een prachtige beelden zie je dan soms! Moet je eens kijken naar een spinrag in een struik die met dauwdruppels bezet is. Of naar het gazon dat nat is van de dauw. Aan elk grassprietje hangt dan een klein druppeltje dauw. En dan het vroege zonlicht op het natte weefgetouw van de spin. Fascinerend!

Hebben we er oog voor hoe mooi de natuur is? Letten we erop hoe wonderlijk God voor Zijn scheppingswerk zorgt, óók vandaag?

Een rijke beeldspraak Als het volk zich tot de HEERE bekeerd zal hebben, zal het gaan delen in het werk van de Geest. En hoe zal Zijn werk dan zijn? Op welke manier zal Gods Geest werken in de harten van mensen? Dat is af te leiden uit het beeld van de dauw.

Dit beeld wijst allereerst op de absolute noodzaak van het werk van de Geest. Wat zou Israël in de tijd van Hosea geweest zijn zonder dauw? Buiten de regentijd was het het enige vocht dat er viel! Zou er in die tijd geen dauw zijn, dan zou alles ten dode opschreven zijn. Hoe onmisbaar was in Hosea's tijd de dauw voor het land! En dat is het trouwens in het Midden Oosten nog! Het land heeft de dauw echt nodig, zeker buiten de regentijd. Alles zou verkommeren en verdorren als er geen dauw zou vallen. Zó is het ook met het werk van de Geest. Zonder dat blijven wij geestelijk dood, blind, goddeloos, onvruchtbaar. Wij zullen in geestelijk opzicht verkommeren en ten slotte verdorren, als de Geest niet in ons werkt. Hoe absoluut noodzakelijk is Zijn werk in ons aller leven!

Het beeld van de dauw zegt ook iets over het karakter van het werk van de Geest. We weten allemaal dat de dauw in stilte valt. Je hoort er niets van, 's nachts zegt niemand: 'Hoor de dauw toch eens vallen'. Nee, de volgende morgen ligt de dauw als een fluwelen deken over de natuur. In stilte vleide hij zich over de schepping. Zó is het ook met het werk van de Geest. Hij doet Zijn werk in stilte.

Niet door kracht, niet door geweld, maar op de manier van het zaad werkt de Geest. In het binnenste van de mens doet Hij Zijn werk en gaat Hij Zijn gang. Zeker, met een uitstraling naar buiten! Maar het eigene van het werk van de Geest is, dat het in het verborgene voortgaat. Calvin zou zeggen: 'Je kunt het beter ervaren dan omschrijven'. Het is een geheim wat zich in ons voltrekt, als de Geest ons hart binnentrekt. Goed om te onthouden bij alle 'geestelijke' optochtelijkheid en activistische werkheiligheid die we tegenkomen.

Zoals de dauw in de natuur zorgt voor groei, zorgt de Geest daar óók voor. Waar Hij werkt, komt er opwas in het geloofsleven. Er komt meer kennis, inzicht en zekerheid. Kennis van God, van ons zelf, van Christus en Zijn werk. Er komt meer inzicht in de verdorvenheid van onze natuur, maar ook in het heilswerk van de drie-enige God. En de geloofszekerheid groeit door een steeds hechtere gemeenschap met Christus. Allemaal geschenken van de Geest! Hij werkt échte geloofsgroei. Op de manier van: Christus wast en ik word minder (Joh. 3:30). Echt geestelijk groeien is: kleiner worden in jezelf en steeds groter gaan denken van Hem Die je liefheeft.

Zoals de dauw de aarde vruchtbaar maakt, zorgt ook de Geest voor vruchten in het leven van de gelovige. We kunnen denken aan de vrucht van de Geest (Gal. 5:22). Ook andere dingen zouden genoemd kunnen worden, bijv. de goede werken. Gods kinderen gaan vruchten in hun leven dragen. Uit God, zegt Hosea 14:9. Inderdaad! We dragen vruchten vanuit Christus. Hij is de Wijnstok, Gods kinderen de ranken. Zonder Hem komt er van vrucht dragen niets terecht! En dan ziet een ander meestal meer van die vruchten dan wij zelf.

De dauw valt 's nachts. Wanneer wil de Geest werken? Is dat niet in de nacht van de zonde, in het donker van de aanvechting en strijd, in de duisternissen van afdwaling en zondeval, in de donkerte van moeite en zorgen? Wat een troost is dat! Dat juist dán de Geest wil werken!

Wat was de dauw verkwikkend in de tijd van Hosea. De natuur leefde er helemaal van op! Is dat ook niet het geval als de Geest in ons werkt? Zeker. Hij verkwikt ons dorre, matte, terneergebogen hart. Hij geeft ons nieuwe kracht en moed, hoop en vertrouwen op God. Hij richt op wat viel, Hij schraagt wat wankelt. Hij verkwikt en strekt tot zegen (Ps. 84).

En wie geniet er nu het meest van het vallen van de dauw? Dat is toch de eigenaar van de tuin? Hij geniet ervan als zijn bloemen en planten het goed doen, mede door het neerdalen van de dauw. Waarom werkt God door Zijn Geest in zondaarsharten? Omdat Hij de eer zal ontvangen! En zal genieten van Zijn volk, straks voor Zijn troon.

Voor wie geldt deze belofte? Allereerst voor Israël! En óók voor het Israël van vandaag. Nergens staat er in het N.T. dat deze belofte niet meer voor Israël geldt. We mogen verwachting hebben voor Gods oude bondsvolk! De HEERE wil nog steeds voor Israël zijn als de dauw!

Met Pinksteren zijn de grenzen echter opengebroken en komen de beloften van God ook de heidenen toe die erbij geroepen worden (Hand. 2:39). De rijke belofte uit Hosea 14:6a geldt óók voor ons. Is ze al werkelijkheid geworden in ons leven? Kennen wij het werk van de Geest al in ons bestaan? De belofte om in ons te werken is ons gedaan bij onze doop. Daarop dan gepleit! *ds. C.J. Droger*

NIEUWJAARSBOETE- EN BEDEZANG

Mijne dagen zijn als eene afgaande schaduw, en ik verdor als gras. Maar Gy, HEERE! blijft in eeuwigheid: en uwe gedachtenis van geslachte tot geslachte. Gy zult optstaan, Gy zult U ontfermen over Sion: Want de tijd, om haar genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen. Want Uwe knechten hebben een welgevallen aan hare steenen, en hebben medelijden met haar gruis. Dan zullen de heidenen den naam des HEEREN vreezen, en alle koningen der aarde uwe heerlijkheid. Als de HEERE Sion zal opgebouwd hebben, in Zijne heerlijkheid zal verschenen zijn, Zich gewend zal hebben tot het gebed des genen, die gansch ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed.

nr. 1208: 9 februari 2018

Kerk en Israël als één volk Gods

‘En zovelen als er naar dezen regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods.

[Galaten 6:16]

Duidt de term ‘Israël’ in deze woorden van Paulus op de Kerk, de gemeente van het Nieuwe Testament? In ons kerkelijk spraakgebruik is het zo ingeburgerd om de Kerk ‘Sion’ te noemen of ‘Israël’, dat we er automatisch van uitgaan, dat dit gebruik door de Bijbel geijkt is. Maar is dat zo? Is het zo, dat we bij het lezen van Schriftwoorden, waarin de naam Jeruzalem of de naam Sion voorkomen, automatisch mogen en moeten denken aan Gods volk van nu? Is het de bedoeling dat we de Bijbel zo lezen? Waar geeft Gods Woord in dit opzicht het voorbeeld? Waar gebruikt de Bijbel de naam Sion of de naam Israël in deze zin? Waar betekent ‘Israël’: de Kerk, de Nieuw Testamentische gemeente van gelovigen? De enige plaats, waar dit mogelijk het geval is, is Gal. 6: 16. Maar zelfs deze plaats is nog zeer twijfelachtig als het gaat over de vraag of daar met ‘Israël’ de Kerk bedoeld wordt. Paulus kondigt aan dat er vrede en barmhartigheid zullen zijn over. . . ja, over wie? Over ‘zovelen als er naar deze regel zullen wandelen’. Dat betekent op grond van het voorafgaande: ‘zovelen als er hun vertrouwen uitsluitend zullen leren stellen op de Heere Jezus Christus en voor wie het kruis van Christus de enige roem is’. Maar dan voegt de apostel er aan toe, dat vrede en barmhartigheid ook zal zijn over ‘het Israël Gods’. Niet alleen dus over degenen, die op Christus en Hem alleen vertrouwen, maar ook over ‘het Israël Gods’, zal vrede en barmhartigheid zijn. Hoe is dat te verstaan? Als we aannemen, dat Paulus hier over twee verschillende categorieën spreekt, dan zou hij kunnen bedoelen: de kerk als categorie nummer één en Israël als categorie nummer twee. ‘Zovelen als er naar deze regel zullen wandelen’ is dan een aanduiding voor de kerk, de hele gemeente van ware gelovigen (niet beperkt tot Galatië alleen). ‘Het Israël Gods’ is dan een aanduiding van Israël als volk, als natie. Maar, als de belofte sinds Pinksteren twee adressen heeft, dan wil daarmee niet tegelijkertijd gezegd, zelfs niet gesuggereerd zijn, dat er twee volken van God zijn. De gedachte van de twee volken van God, die allebei de enige ware God dienen, zij het op een verschillende manier, is niet Bijbels. De Bijbel kent maar één volk van God. Er is maar één Weg tot God en er is maar één Middelaar tussen God en mens. Er is maar één Naam onder de hemel gegeven waardoor wij moeten zalig worden (Hand. 4: 12). Neen, er zijn geen twee volken Gods. Er zijn wel twee adressen. Wat de Heere aan Israël heeft toegezegd, is nog steeds Israëls bezit. Alles wat de Heere aan heil en genade heeft laten voorzeggen, wordt nog steeds tegen Israël gezegd. Zovele beloften als er zijn, ze zijn nog steeds Israëls bezit en ze gaan met Israël mee de eeuwen door en God weet wegen en middelen te vinden om Zijn woorden in vervulling te doen gaan. Maar diezelfde woorden gaan nu ook met de kerk mee. Ook de Kerk wordt aangesproken. Ook de Kerk krijgt de belofte dat de Heere haar stenen gans sierlijk zal leggen en dat Hij haar op saffieren zal grondvesten. Al wat eerst tot Israël gezegd was en wat nu nog tot Israël gezegd wordt, wordt nu ook tot de Kerk gezegd. ‘Mede-erfgenamen’ was het woord dat Paulus gebruikte. ‘Mededeelgenoten’ was een ander woord van de apostel. De kerk deelt met Israël in dezelfde beloften. Dat is bedoeld met twee adressen. Als de Kerk dan zalig wordt, wordt ze dat in gemeenschap met Israël. Geen twee volken, maar één volk Gods. Vergaderd uit Joden en heidenen. Eén volk, bestaande uit gelovige Joden en gelovige heidenen. Eén volk, bestaande uit hen die uit Joden en heidenen zullen buigen voor Christus Jezus, samen met ‘gans Israël’, dat straks tot de Heere bekeerd zal worden en zo de zaligheid deelachtig zal worden.

Uit: Volk tussen eeuwigheid en eenzaamheid van ds. P. den Butter

Hij, Die droeg mijn zonde Die mij redde van de dood Die mijn pijn droeg in Zijn wonden zonder klacht, Hij was een Jood.

Hij, Die wist van al mijn zorgen Die mij tilde uit de nood en Die in een nieuwe morgen, stralend schijnt, Hij was een Jood.

Hij, die spoedig zal regeren Die mij licht en leven bood Hem, Die ieder zal vereren als de Koning, was een Jood.

Hem, voor Wie men zich zal buigen, klein en groot. die Gods liefde kwam getuigen, werd geboren, als een Jood.

Hij die alles heeft verdragen, en mij in Zijn armen sloot, Hij zal zeker van ons vragen, wat wij deden, met de Jood.

nr. 1209 2 maart 2018

Maak u op, word verlicht!

‘Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want, ziet, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan.’

De tijd zal komen, wanneer er een stem zal gehoord worden, zeggende tot Jeruzalem: ‘Maak u op, word verlicht; want uw licht komt en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op.’ Het zal in een tijd zijn, wanneer er duisternis op aarde zal wezen: ‘want, ziet, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken.’

De hele Schrift getuigt dat de tijd, wanneer de Jood verlicht zal worden, een tijd zal zijn, dat de wereld in duisternis zal verkeren. Paulus zegt duidelijk dat de wereld dood zal zijn, - een grote dode massa, - wanneer de Heere de Joden leven geeft: ‘Want indien hun verwerping de verzoening is van de wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?’ (Rom. 11 : 15). 2.

De Heere Jezus zal Zich in die tijd van duisternis aan de Joden openbaren. De sluier zal opgeheven worden en de heerlijke Bruidegom zal tot hen komen. ‘De Heere zal over u opgaan en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.’ Evenals de morgenzon boven de heuvelen opgaat en de Olijfberg met schitterend goud bekleedt, daarna Jeruzalem bestraalt, en de heilige heuvelen doet opspringen van vreugde over haar lieflijke stralen, - zo zal het ook zijn met het land van Juda. Christus zal over dat land opgaan, - de dag zal aanbreken en de Morgenster in hun harten opgaan. Christus zal in schoonheid en heerlijkheid verschijnen en het volk zal zich met vreugde onderwerpen aan Zijn toerekenende gerechtigheid. Zijn heerlijkheid en schoonheid zal over hen uitgespreid worden.

Merk op het gebod Gods aan de verlichte Joden: ‘Maakt u op, wordt verlicht.’ Tot hiertoe hadden zij op de grond gezeten, in treurigheid en duisternis. Maar als Christus hun openbaar zal worden, zullen zij het leven geven aan de dode wereld.

Het woord is: ‘Maakt u op, wordt verlicht.’ Evenals Christus opgaat, zo moeten ook zij zich voor een duistere wereld opmaken; evenals Christus over hen schijnt, zo ook moeten zij de glans van zijn schoonheid en helderheid wedergeven. Evenals de maan, die een duister

lichaam is, de zonnestralen niet inzuigt, maar opgaat en schijnt, terwijl zij haar stralen over de duistere aarde heen spreidt, zo zal het ook met de verlichte Joden zijn. Zie het gevolg: 'De heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan.' Wanneer de liederen van de verlorene Israëlieten in hun vaderlandse bergen gehoord worden, - hun mond vervuld zal zijn met gelach, en hun tong met gezang, - dan zullen de volken zeggen: 'De Heere heeft grote dingen aan hen gedaan.' Tien mannen, uit allerlei tongen van de heidenen, zullen de slip grijpen van één Joodse man, zeggende: 'Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.' (Zach. 8 : 23).

Wanneer de Psalmen Israëls van onder hun wijnstok en vijgenboom zullen oprijzen, zullen zelfs koningen hun kronen neerleggen, en komen om van hen de weg des vredes te leren. Lieve broeders, bidt voor de Joden, bidt voor de vrede van Jeruzalem. O dat die blijde dag haast aanbreekt! De Heere zal het op Zijn tijd verhaasten.

Robert Murray Mac-Cheyne

nr. 1211 13 april 2018

Leven gevend Paasevangelie

'En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heil.'

[Ezechiël 37:1 - 10]

Het beste onderwijs dat wij ooit kunnen geven, zijn preken die vol zijn van Christus Jezus, de Zoon van David en de Zoon van God! Jezus, de lijdende Verlosser door Wiens striemen wij genezen worden! Jezus is bekwaam om de meest afgedwaalde zondaar te behouden. God heeft alle harten gelijk geschapen en daarom is dit ook het edelste Thema voor de Joden. Paulus beminde zijn landgenoten! Hij wist wat het beste wapen was om hun vooroordelen te bestormen en te overwinnen en toch kon hij zeggen: 'Ik wens niets anders te weten, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.' Daarom, verhoog de Messias, zowel voor Jood en heidenen. Spreek over de Zoon van Maria, de eeuwige Zoon van God, de Man van Nazareth, Die niemand minder is dan het Vleesgeworden Woord; God geopenbaard in het vlees en wonend onder ons! Predik Zijn gezegend leven, de gerechtigheid van Zijn volk. Verklaar Zijn smartelijke dood; het uitdelgen van al hun zonden. Rechtvaardig Zijn glorievolle opstanding! De rechtvaardiging van Zijn volk. Vertel van Zijn opvaring in de hoogte. Zijn triomf over de wereld en de zonde! Verklaar Zijn tweede komst, Zijn glorievolle komst om Zijn volk te verheerlijken 'met de heerlijkheid die Hij voor hen verdiend heeft'! En als Christus Jezus zó wordt gepredikt, zal Hij zeker het Middel zijn om deze beenderen levend te maken! Laat deze prediking van soevereine genade weergalmen! Laat daarin altijd de duidelijke en onderscheiden klank van vrije genade uitkomen. Ik dacht toen ik dit hoofdstuk nu net las, dat van alle preken die ooit werden gepredikt, deze aanspraak tot de dorre beenderen de meeste Calvinistische is, die het volst is van vrije genade, van alle die ooit werden uitgesproken. Als u het wilt opmerken zult u vinden, dat er geen 'als' of 'maar' of een voorwaarde in besloten ligt! En wat de 'vrije wil' betreft, er wordt zelfs geen melding van gehoord. Het is alleen op deze manier: 'Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.'

U ziet, het is alles: 'Ik zal' en 'wil' naar het voornemen van het Verbond. Het wordt alles verklaard uit Gods besluiten, en zó verklaard alsof er geen tegenstand van mensen mogelijk is. Hij zegt niet, 'Gij dorre beenderen, u zult leven als u het wenst. U zult leven als u gewillig bent.' Hij zegt niet tot hen: 'Gij zult rechtop staan en zult een buitengewoon groot leger zijn als u tevreden bent en aan Mijn macht uw toestemming verleent.' Nee, maar het is: 'Ik wil en gij zult.' Hun eigen wil doet totaal niet ter zake; want hoe zal de dood een wil hebben in deze zaak? En zo, geliefde vrienden, zou ik willen dat het Evangelie gepredikt wordt aan Joden en aan heidenen, met zeer duidelijke en onderscheiden merktekenen van vrije, soevereine en almachtige genade.

De mens heeft een wil en God negeert die niet, maar door Zijn almachtige genade leidt Hij die in gezegende en zijden ketenen. Hij houdt niet op om te vragen naar de toestemming van de wil wanneer Hij met Zijn boodschap van krachtdadige genade komt. Hij wint die toestemming in door de zoete overtuigingen van Zijn almachtige liefde. Hij komt bekleed in de klederen van Zijn almachtige genade en het meest verharde rebellen zien meteen zo'n aantrekkingskracht in de liefde van God in Christus, dat ze met volle toestemming - tegenin hun oude wil - zich gevangen laten nemen door de genade van God!

Ik geloof niet dat de Joden, of wie anders ook, ooit bekeerd zullen worden door de gebruikelijke leerstellingen van genade. Wij moeten de Goddelijke Waarheid hebben en het geheel ervan. Meerdere en onderscheiden evangelische uitspraken en leerstellingen met de genade van God worden vereist zowel voor Joden als voor heidenen. Predik, predik, predik dan, maar laat het een prediking van Christus en de proclamatie van vrije genade zijn. En ik ben er zeker van dat ze hier ook een model heeft voor de manier van de preek. Hoe zullen wij het Evangelie prediken? Moest Ezechiël doen wat sommige van broeders die menen, te moeten zeggen als predikers? De zondaar te waarschuwen maar hem nooit uit te nodigen? Moest Ezechiël heengaan en spreken tot deze beenderen, maar nooit een woord van bevel tot hen spreken? Moest hij de weg der zaligheid verklaren maar hen nooit gebieden daarin te wandelen? Nee! Nadat hij de doeleinden van het Genadeverbond had verklaard, moest hij zeggen: 'Zo zegt de Heere, gij dorre beenderen, leef!' En zo moet de boodschap van een Evangelie-dienaar, wanneer hij de doeleinden van Goddelijke genade heeft verklaard, aan zondaars luiden: 'Zo zegt de Heere, geloof in de Heere Jezus Christus! Vertrouw op Christus en u zult behouden worden!' Wie u ook bent, Jood of heiden. Of uw spraak is dat uit het land van Kanaän of een heidense taal. Of u afkomstig bent van Sem, Cham, of Jafeth: vertrouw op Christus en u zult zalig worden! Vertrouw dan op Hem, gij droge beenderen, en leef! Verdorde hand, strek u uit! Lamme mensen, spring op! Blinde ogen, zie! Gij doden, dorre beenderen, leeft!

Onze manier van preken moet zowel bevelend als onderwijzend zijn. Toont berouw en bekeerd u, elke een van u. Grijpt naar het eeuwige leven. Zoekt en u zult vinden. Klopt en u zal opengedaan worden. 'Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden!'

Rev. C.H. Spurgeon op 16 juni 1864

nr. 1212 11 mei 2018

Bloeiende gemeenten

‘De gemeenten dan door geheel Judea en Galilea en Samaria hadden vrede en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heeren en de vertroosting van de Heilige Geest, werden vermenigvuldigd.’

[Handelingen 9:31]

Wat is het effect geweest van de uitstorting van de Heilige Geest op het Pinksterfeest? Onder andere dit, dat overal in Israël christelijke gemeenten ontstonden. Daar heeft de HEERE zelfs de vervolging ná de steniging van Stefanus voor willen gebruiken. Door het verdrijven van de christenen uit Jeruzalem zijn er overal in Israël gemeenten ontstaan, waar men de HEERE zoekt en in Christus gelooft. En wat geeft de HEERE een rijke zegen in die gemeenten. We lezen er iets over in de tekst die boven deze meditatie staat. Het eerste dat opvalt in deze tekst is, dat er christelijke gemeenten zijn door heel Judea, Galilea en Samaria heen. Daar heeft het werk van de Heere Jezus toen Hij op aarde was al de bodem voor gelegd. En ná Pinksteren komt dat tot grote bloei. Overal zijn er gemeenten en komen er mensen samen rond het Woord van God. En Christus staat centraal in die gemeenten en men leeft van Zijn offer en genade. Het tweede dat opvalt is, dat de gemeenten vrede hebben. De vrede met God wordt beleefd én de vrede met elkaar. En men ervaart het: waar liefde woont, gebiedt de HEERE de zegen. De gemeenten worden namelijk gesticht. Dat wil zeggen: de gemeenten worden opgebouwd. Het gemeentelijk leven krijgt steeds meer structuur en orde, ambtsdragers worden bevestigd en gaan aan het werk. Het geestelijk leven in de gemeente verdiept zich en groeit. Het is echt een bijzondere tijd voor Gods kerk in deze wereld. Er wordt nog meer gezegd over het kerkelijke leven in die tijd. Het geestelijk leven van de gemeenteleden stond ook op een hoog peil. Ze wandelen in de vreze des Heeren. Het woord 'wandelen' ziet op de levenswandel. Op de manier waarop mensen in het leven staan en door het leven gaan. Die wordt gekenmerkt en gekleurd door de vreze des Heeren. Dat is de oudtestamentische term voor het leven met de HEERE. Dat ziet op de eerbiedige, afhankelijke en aanhankelijke gestalte van het hart richting de HEERE, die het werk is van Gods genade. En wat wordt er over de Geest gezegd in deze tekst? Dat Hij de christenen in die Joodse gemeenten vertroost. Het woord in het Grieks is een wijds begrip. Het wijst erop dat de Geest de gelovigen aanspoort, opwekt, bemoedigt, maar indien nodig ook bestraft en waarschuwt. Dat doet de Geest via de voorgangers van de gemeenten, die daarvoor biddend Gods Woord ter hand nemen. Van de gemeenten wordt ook nog gezegd dat ze werden vermenigvuldigd. Wat in die gemeenten gebeurt, trekt andere mensen aan. Joden die eerst niets wilden weten van de Heere Jezus. Mensen die genoeg hadden aan hun eigen gerechtigheid voor God. Op de een of andere manier komen ze in contact met deze gemeenten. En dan grijpt de Heilige Geest ook hen aan en gaat ook in hen onweerstaanbaar aan het werk. En dan sluiten deze mensen zich ook aan bij een van deze gemeenten. Wat een wonderlijke en heerlijke tijd is dat geweest! We horen vandaag de dag geregeld over problemen in het kerkelijke leven. Hoeveel gemeenten hebben niet te kampen met zorgen, van welke aard dan ook? En dan lees je dit. Zó kan het dus ook. Dit wil de HEERE geven. Laten we het allereerst afsmecken voor onze eigen gemeente. Dat daar de ware vrede gevonden mag worden en de echte stichting. Dat we als gemeenteleden mogen wandelen in de vreze des Heeren en dat de Geest ook ons vertroosten zal. Hebben we daar recht op? Daar hebben we geen recht op. Maar we kunnen het niet missen! En nogmaals: de HEERE wil het geven! Wat is er nu meer tot eer van Zijn Naam dan dit? En is Christus niet hiervoor naar de aarde gekomen om dit te verwerven? Het is Pinksteren geweest. De Heilige Geest is uitgestort. Laten we die Geest inroepen en aanroepen in ons gemeentelijk leven. Opdat ook onze gemeente dit beeld mag vertonen. En laten we het gelijk afsmecken voor het kerkelijke leven in Nederland en

daarbuiten. Is de HEERE het niet waard dat er overal gemeenten zijn, die zó leven? En zou zó de kerk niet kunnen gaan groeien, ook in Nederland? Er is veel pessimisme over het kerkelijk leven in Nederland. Als ik naar deze tekst kijk, denk ik: we bidden veel te weinig om een opwekking, om een krachtig werk van de Heilige Geest! Als de HEERE die geven zou, zou het anders worden in de kerk. Dan werd het zoals het hier staat. En dan zou de kerk in Nederland weer gaan groeien. En dan zou er wat van de kerk uitgaan. Tenslotte de vraag: kennen we deze dingen in ons eigen leven? Waar het is, wordt er verlangd naar méér. Ook voor in de wereld rondom ons heen!

ds. C.J. Droger, Vlaardingen

nr. 1213 1 juni 2018

Verschuldigde barmhartigheid

‘Opdat ook zij door uw barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen.’

[Romeinen 11:31b]

Dat ieder christen schuldig en verplicht is zijn naaste goed te doen, is een van de eerste grondbeginselen van het Evangelie. Een mens die door de Heilige Geest geleerd is, die zijn zonden gevoelt, en de smaak van de vrede met God heeft mogen proeven, zal ernaar verlangen aan anderen goed te doen. Nu vraag ik zo iemand vandaag, om ernstig onder ogen te zien of hij geen speciale verplichtingen tegenover de Joden heeft. Ik vraag hem, zich te binnen te brengen dat er bijzondere redenen zijn waarom we meer dan gewone zorg voor Israël zouden moeten hebben. Aan wie danken wij onze Bijbel? Door wiens handen werd dat gezegende boek geschreven? Een boek dat een lamp voor zovele voeten en een licht op zoveel paden is. Een boek, zonder welk we nimmer getroost zouden kunnen leven en ook nimmer getroost zouden kunnen sterven. Ik antwoord dat ieder boek uit het Oude en het Nieuwe Testament, behalve dat! van Job, geschreven werd door Joden. De pennen, die de Heilige Geest begeleidde om op te schrijven wat Hij ingaf, werden alle door Joodse vingers vastgehouden. De handen die aan het werk werden gezet om dat onvergelijkbare zwaard van de Heilige Geest te smeden, waren Joodse handen. Iedere keer dat we dat wonderbaarlijk boekwerk ter hand nemen, een werk waarvan geen ongelovige het bestaan en het wezen kan verklaren, een werk waaruit we telkens weer lering, verbetering en terechtwijzing ontvangen, dat werk kwam deels voort uit het Joods verstand. De tekst waaruit we heden nog leven, de tekst waaraan we zullen vasthouden op weg naar de dood, de tekst die ons een staf zal zijn als we moeten afdalen naar de doodsrivier, diezelfde tekst werd allereerst zwart op wit gezet door Joden. Welnu, is dat niet iets groots? Aan wie danken we de eerste Evangelieverkondiging? Wie waren de eersten om uit te gaan in de wereld en om de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus aan de heidenen te verkondigen? Opnieuw zeg ik: het waren allen Joden. De mannen die in het begin de wereld omkeerden en de heidense tempels van hun aanbidders beroofden, en bovendien de filosofen van Griekenland de mond snoerden, en koningen en heersers op hun zetels deden beven, en die de Naam van de gekruisigde Jezus van Nazareth meer invloed deden hebben dan de keizers. Het waren kinderen van Israël. Velen stierven spoedig om hun geloof. De lamp die zij aanstaken werd door menigten van bekeerde heidenen, die hun voetsporen volgden, ter hand genomen. Het feit blijft, dat de eersten die dat gezegende werk begonnen, dat werk waarop het hele kerkelijke leven gebouwd is en waar het van afhangt, allen Joden waren. In welke situatie zou Europa zich op dit moment bevinden, als er niet de invasie geweest was van Joodse predikers, die gehoor

gaven aan de oproep: 'Kom over en help ons.' Voorzeker, ook dat is niet niets. Boven alles, wat zullen we zeggen van het grote feit dat de vrouw, waaruit de Zaligmaker werd geboren, een Joodse vrouw was? Toen dat grote geheimenis, de vleeswording van Christus, plaatsvond, een geheimenis waarop zovelen een smet werpen, toen het Woord vlees werd, was de maagd die op zulk een wonderbaarlijke wijze het leven gaf aan een Zoon, een maagd uit het huis van David. Dat kostbare bloed dat op Golgotha werd gestort voor onze redding, was het bloed van een Man die ons in alles gelijk werd, uitgenomen de zonde. Deze Man nam de natuur aan van een mens, geboren uit het volk van Israël. Laat het nimmer vergeten worden dat: - het Zaad van de vrouw dat de kop van de slang vermorzelde, Middelaar werd tussen God en mensen. - de almachtige Vriend der zondaren, de gestalte van een dienstknecht aangenomen heeft, hoewel Hij Gode even gelijk was. - Hij het een vreugde achtte een Jood te worden: 'Hij nam het zaad van Abraham aan' (Hebr. 2:16). Maar hoe kan die schuld dan vereffend worden? Aan de ene kant kunnen we deze schuld direct betalen door het Evangelie bij de Joden te brengen, waar zij zich dan ook op aarde bevinden. Zij zullen ongetwijfeld met bijzondere wijsheid, inzicht en voorzichtigheid benaderd moeten worden. Zij dienen niet als heidenen benaderd te worden maar als mensen die de halve waarheid reeds kennen, die het Oude Testament evengoed geloven als wij, hoewel ze de volle betekenis ervan niet verstaan en aannemen. Maar de ervaring leert dat er alle reden is om hen, die met liefde en geduld pogen Israël naar de ware Messias, de Christus Gods te brengen, aan te moedigen. Net als in de tijd der apostelen, hoewel het volk als geheel volhardt in het ongeloof, is daar een 'overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.' Als Saulus, de Farizeeër, bekeerd werd en een christen werd, waarom zouden we dan wanhopen aan de bekering van welke Israëliet op aarde dan ook? Anderzijds kunnen we trachten de struikelblokken te verwijderen, die nu tussen de Joden en het christendom liggen. Het is een treurige belijdenis die gedaan moet worden, dat er wellicht niets is dat Israël zo verhardt in het ongeloof als de zonden van belijdende christenen. J.C. Ryle (1816-1900)

nr. 1214 - 22 juni 2018

'En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.'

[Romeinen 11:26]

Dit is een van de belangrijke on vervulde profetieën van de Heilige Schrift. Bijna twintig eeuwen zijn voorbijgegaan sinds Paulus dit heeft geschreven. Gedurende die periode hebben er vele ongelooflijke en onverwachte gebeurtenissen plaatsgevonden. Vaak is de wereld op haar kop gezet en in verwarring gebracht. Keizerrijken en koninkrijken zijn opgekomen en ten val gekomen. Natiën en volkeren zijn verworpen en verdwenen. Zichtbare kerken zijn verdwenen en hun kandelaren zijn weggenomen. Maar tot op dit moment is Paulus' profetie, dat geheel Israël zalig zal worden, on vervuld gebleven.

Voor een eenvoudig mens, die bewaard is gebleven voor traditionele uitleg, lijken deze woorden erg simpel. Het is niet gelijk de tempel in het gezicht van Ezechiël, een duister en onbegrijpelijk iets. Het is niet iets waarvan we, net als Daniël dat deed van een ander gezicht, zouden kunnen zeggen, 'Ik hoorde het, maar verstond het niet.' Het komt niet tot ons door middel van symbolen, zoals de bazuinen, zegels, fiolen en beesten in de Openbaring, waarover men het waarschijnlijk tot de wederkomst van Christus niet eens zal worden en waarnaar zelfs de knapste uitleggers slechts kunnen gissen. Niets van dat alles! De geschiedenis van Israël is nog niet ten einde. Er moet nog een wonderlijk hoofdstuk aan de mensheid geopenbaard worden. De Schrift vertelt ons overduidelijk dat

er een tijd komt, waarin de positie van Israël zich totaal zal wijzigen en dat het andermaal in de gunst van God zal komen te staan. Immers, wat zegt de Schrift dat niet zal uitkomen? Wat is in dat boek voorspeld dat ooit zal kunnen falen?

De tekst die voor ons ligt is een eenvoudig uitgesproken bewering en ik geloof zonder meer, dat hij precies betekent wat hij lijkt te betekenen.

Laten we deze zin eens ontleden. 'En alzo': dat betekent, verwoord door Parkhurst: 'En dan, en dan ten laatste.' Het is meer een uitdrukking van tijd, en niet van de wijze waarop. Het is als in 1 Thessalonicenzen 4:17: 'En alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.'

'Israël zal zalig worden': dat wil zeggen de Joodse natie en het Joodse volk. Het kan onmogelijk op de heidenen betrekking hebben, omdat zij in de voorafgaande tekst genoemd worden, in directe tegenstelling tot de Joden: 'Dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn' (Rom. 11:25).

'Geheel Israël': dat wil zeggen het gehele volk der Joden. Dat kan niet slaan op een klein verkoren overblijfsel. Met name in dit hoofdstuk worden de Joodse natie en de verkiezing uit Israël in tegenoverstelling van elkaar genoemd. 'Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden' (Rom. 11:7).

'Zal zalig worden': dat wil zeggen dat ze zalig zullen worden van hun huidig ongelooft en dat hun ogen geopend zullen worden en zij in de ware Messias zullen geloven. Dat ze uit hun lage staat verlost en weer in de gunst van de Heere hersteld worden. Dat ze een heilig volk zullen worden en tot een zegen voor de wereld zullen zijn. J.C. Ryle (1816-1900)